

Pohľad do nášho srdca

Do bytového zariadenia patrí aj zrkadlo. Máme ho v predsieni, v kúpeľni i v spálni. A podaktorí i v cestovnej taške. Je prejavom nášho záujmu o svoj vonkajšok. Dáva nám odpoveď na otázky: Akí sme? Ako asi pôsobíme na ľudí: či sme im príjemní, sympatickí alebo nudní, možno až odporní. A nie sú to pre nás nezaujímavé otázky. No treba podotknúť, že každý z nás má okrem svojho vonkajšieho vzhľadu aj duchovný profil. A táto naša duchovná stránka je nepomerne dôležitejšia. Boh, ktorý je nekonečne múdry a spravodlivý a ktorého súd o každom z nás je absolútne pravdivý, zameriava svoj pohľad na túto našu vnútornú stránku. Tak čítame v jeho slove: Ľudia hľadia na tvár, Boh na srdce...

Nám veriacim by preto nemalo príliš záležať na tom, čo povedia ľudia, ale veľmi by nám málo záležať na tom, čo o nás povie Boh. Zvlášť, čo povie o nás vo chvíli, keď sa dostavíme pred neho kvôli nášmu celoživotnému hodnoteniu. „Len to sme v skutočnosti,“ – pripomína arský farár – „čo sme pred Bohom, ani menej ani viac.“

Ale náš život nie je statika. To nie je osudovosť, ktorá neraz nahovára seba aj iným: „Ja som už raz taký, aký som a naozaj za to nemôžem.“ Nie je to pravda. Život kresťana to je neustály rast, nepretržitý pohyb smerom k lepšiemu a smerom ku viac. Vnútorne sa môžeme a máme vylepšovať a vyhnúť sa tak duchovnému starnutiu. Ale ak niekomu záleží popri tom aj na vonkajšej kráse a príťažlivosti, nech si všimne, čo Svätý Duch hovorí v Písme. Čítame v ňom: „Omnis gloria ab intus. – Každá krása je zvnútra.“ Máme napríklad pred sebou staretku s pokrčenou tvárou a s ohnutou chrbticou, ale radosť je na ňu sa pozrieť. Pritom však pohľad na dievča, ktorého tvár i driek majú všetky estetické parametre nemusí byť príjemný, ak tu chýba vnútorná sviežosť, dynamika, pružný pohyb za tým čo je lepšie a čo je viac.

Duša je teda nielen našou základnou hodnotou, ale aj našou vnútornou i vonkajšou krásou. Ešte nedávno sme mali obdobie karnevalov na ktorých si ľudia dávajú masky na tvár, aby utajili kto sú, alebo aby sa zasmiali a zabavili. Sú ale ľudia, ktorí sa snažia nosiť masku a hrať divadlo nielen na karnevale ale aj v každodennom živote. Najhoršie na tom je, že dnešný človek pod vplyvom kultúry, masmédiá i politiky si zvykne na to, že falošní ľudia sú tu a v modernej povrchnosti mu to vôbec nevadí. Ba naopak páči sa mu to, čo je navonok pekné a vo vnútri hnilé.

Páčia sa nám krásni herci a herečky, páčia sa nám zvuční a bojovní rečníci a sympatickí politici atď... Výsledkom je potom veľa sklamaní, rozčarovaní a napätí v našom živote, ktorý potrebuje konkrétnosť, istotu a jasnosť. Boh, ale hľadá na srdce človeka a my podľa ovocia poznáme ducha.

Prežívame obdobie pôstu a tak je čas, aby sme aj my odložili masku, ktorú nosíme a pozreli sa pravdivo na seba akí sme a akí by sme mali a mohli byť. No naša duša je príliš rozsiahla krajina, ktorú by sme nestačili za tento krátky čas preskúmať. Obmedzíme sa preto len na tie oblasti, ktoré vyjadrujú naše vnútro, o ktorých hovorí náš Pán, že ich máme konať v tichu a v skrytosti: dobré skutky, modlitba a pôst. Pôjde nám predovšetkým o to, čo produkujeme v týchto oblastiach či sú to naozaj tie krásne a zdravé plody.

Najprv sa zastavme pri svojich skutkoch, ktoré ak majú byť dobré musia spĺňať určité požiadavky. V prvom rade nesmú byť v rozpore so svedomím, ktoré je upozorňujúcim Božím hlasom o kvalite našich skutkov. V každom prípade, keď sa rozhodujeme vykonať to alebo ono, musíme byť presvedčení, že to, čo ideme konať, chce aj Boh, nielen my. A pevne musíme byť o tom presvedčení. S neistým svedomím a teda s riskom, že urobíme niečo zlé nesmieme nikdy konať. Ale, aby nám toto signalizačné zariadenie zavčasu a dosť jasne a dosť pevne tlmočilo Božiu vôľu a Boží pohľad na nás, je potrebné si ho k tomu vychovať. Ako? Predovšetkým Božím slovom, v ktorom sú príklady i príkazy, čo máme konať a čoho sa máme zdržať. A keďže človek si všeličo vymyslí i domyslí, dostávame od Boha na pomoc Cirkev, v Cirkvi učiteľský úrad a v ňom stráž Svätého Ducha, aby sme mali jasno a istotu o tom, čo je dobré a čo je zlé. A okrem toho máme aj živé príklady tých, ktorí sú v nebi, životy svätých. Niektorí z tých, kto zhrnul ich životopisy do knižnej podoby jej dal veľmi príliehavý názov: „Dali nám príklad...“

Vstúpme teda v tomto čase do ticha Božieho chrámu, alebo do ticha nášho srdca, odložme si masku našej vonkajškovosti a zamyslime sa aké ovocie prinášame: čo hovoríme o sebe my sami, čo hovoria o nás ľudia a hlavne ako ma vidí môj Boh. Napokon v tomto zamyslení budeme pokračovať i v budúcom čísle.

Mário Orbán

Ó dobrotivý Tvorca náš, čuj prosby, ktoré v slzách ti v posvätný tento pôstny čas šeptáme za štyridsať dní.

Ty skúmaš srdce do hlbín, vieš, akí krehkí bývame; prišli sme naspäť ku tebe, odpusť nám, vrúcne žiadame.

Veľa sme všetci zhrešili, no ušetri nás kajúcich; pre slávu svojho mena nás znavených liekom občerstvi.

Daj síl, nech telo odbojnú zdržanlivosťou skrotíme, nech triezve srdce opustí všetko, čo hriech je, nečnosti.

*Daj, Trojjediný Bože náš, čo blaženosťou oplývaš, nech plody pôstov prehojnú, zbierame v svojej striedmosti.
Amen*

Hymnus pôstny

Z času na čas za mnou, tak ako za každým kňazom, prichádzajú ľudia s ponukou, aby som viedol duchovné cvičenia. Prípravu sprevádzajú tradičné otázky – kedy, kde a na koľko dní. Čoraz častejšie však musím riešiť aj problematickú požiadavku, aby počas cvičení nebolo povinné zachovávať mlčanie. Je to preto, lebo účastníci vnímajú ticho len ako zákaz rozprávať či ako prežitok, ktorý sa im zdá príliš náročný a sám osebe nezmyselný. Takmer sa boja ticha, pretože je pre nich synonymom samoty. Predstava, že by mali byť niekoľko dní ticho, hoci uprostred dvadsiatich ľudí, je pre nich to isté, ako prežiť na opustenom ostrove.

Človek 21. storočia sa ticha naozaj bojí, preto ho zaplňa, čím len môže - od televízie až po mobilný telefón. Vytvára si hlučný svet, z ktorého potom uniká do ticha prírody.

Nie je ticho ako ticho. Ticho duchovných cvičení má špecifický názov - silencium. Takéto ticho vyhľadal Ježiš pred dvetisíc rokmi na vrchu Tábor. Nevystúpil sem pre krásny výhľad na okolie. Táboreská samota je jeho vzdialením sa od sveta, ale pritom je preplnená Božou prítomnosťou, a preto sa mení na bohatý rozhovor s Bohom Otcom, s Mojžišom a Eliášom. Nedelňé evanjelium nám v rozpätí ôsmich dní prináša už druhýkrát udalosť z jeho života, keď sa uťahuje do samoty. Minule to bol odchod na púšť a dnes je to samota na vrchu premenenia.

Ticho a samota silencia nás dištančuje na pár dní od sveta. Je to čas a priestor pre našu modlitbu a praktické vyskúšanie si, či je naozaj rozhovorom s Bohom. Ak ním nie je, zakúsime trpkú samotu a ticho, ktoré sú skutočnou tvárou nášho duchovného života bez Boha.

Nasledovník Krista potrebuje silencium. Pekne to vystihol Harry Farra vo svojej knihe Začiatky malého mnícha: „Viem, že je to ťažké. Načúvanie v mlčaní, zotrúvanie v samote... Keď sa však poddáte tomu tichému miestu vo vašom vnútri, nakoniec vás premení a stanete sa prorokmi Pána.“

Jaroslav Ivančo

„Môže jestvovať opravdivé šťastie nezávisle od Boha? Skúsenosť dokazuje že nie sme šťastní dosiahnutím materiálnych túžob a potrieb.“ Naozaj, jediná radosť, ktorá naplňa ľudské srdce je tá, ktorá pochádza od Boha: v skutočnosti potrebujeme takú radosť, ktorá je nekonečná. Ani každodenné starosti, ani ťažkosti života nedokážu uhasiť radosť, ktorá sa rodí z priateľstva s Bohom.

Ježišovo pozvanie vziať svoj kríž a nasledovať ho sa v prvom momente môže zdať tvrdé a priečiace sa tomu, čo chceme, umŕtvujúce našu túžbu po osobnej realizácii. No pri bližšom pohľade môžeme objaviť, že to tak nie je: svedectvo svätých ukazuje, že v Kristovom kríži, v láske, ktorá sa rozdáva a zrieka vlastnenia seba samého, sa nachádza tá hlboká vyrovnanosť, ktorá je prameňom veľkodušného darovania sa pre druhých, osobitne pre chudobných a núdzných.“

Benedikt XVI. Na Popolcovú stredu 2008

2

Božia Láska sa pre nás ľudí stala viditeľná, hmatateľná a cítime ju v ľudskom srdci, v osobe Ježiša z Nazareta. V Ježišovi sa zviditeľnila prapôvodná dobrotá. V ňom si Boh vyvolil človeka, postavil ho do stredu. V ňom Boh prešiel na stranu chudobných, slabých, bezmocných, Božia láska stvorila človeka.

Boh sa stal človekom, aby sa ľudia vo vzájomnej láske stali ľuďmi.

V kresťanstve neveríš v abstraktnú vieru, v množstvo poučiek, ale v niekoho, kto ťa miluje. Prostredníctvom Ježiša hovorí Boh ľuďom, ako ich má rád. V kresťanstve zotrúvaš v pravde, pokiaľ si v láske. Znie to zvláštne, ale je to nekonečne upokojujúce, že v kresťanstve nemôžeš stratiť pravdu pre nedostatok vedomosti, ale jedine iba pre nedostatok lásky.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

**Rodná obec Borová a rodina,
pozyva všetkých na spomienkovú slávnosť
dňa 24. februára 2008
pri príležitosti 100. výročia narodenia
ThDr.PhDr.Mons.Alexeja Izakoviča.**

Program:

**11:00 – slávnostná Svätá omša – kostol Borová,
12:30 – odhalenie pamätnej tabule, príhovory –
rodný dom.**

Sväté omše v týždni po 2. Pôstnej nedeli

19.II.utorok

18.00 + Vojtech Nemeč a syn Miloslav

20.II. streda

18.00 + Štefan Minárik, manž.Rozália a syn Štefan

22.II. piatok

18.00 + Teofil Jurčovič a rodičia

23.II.sobota

17.00 za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 176 – 202

24. II. 3. Pôstna nedeľa

8.00 Poďakovanie B.Srdcu pri živ.jubilieu 75.rokov

**9.15 + Prof.ThDr. PhDr. Mons.Alexej Izakovič
(100. výročie narodenia)**

Liturgický kalendár

18.II. pondelok sv.Bernardeta Soubirousová, panna

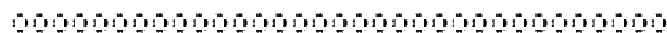
19.II. utorok bl.Konrád z Piacenzi, pustovník

20.II. streda bl.Hyacinta Martová

21.II. štvrtok sv.Peter Damiani, biskup a učiteľ Cirkvi

22.II. piatok Katedra sv.Petra, apoštola - sviatok

23.II.sobota sv.Polykarp, biskup a mučeník

V ten deň vyšiel Ježiš z domu a posadil sa pri mori. Okolo neho sa zhromaždil veľké zástupy. Preto nastúpil na loďku a sadol si, celý zástup stál na brehu.

(Mt 13, 1 - 2).

Počúvanie

Ježiša ľudia radi počúvali. Počúvanie patrí medzi dôležité prvky v medziľudskej komunikácii. Dokonca sa zdá, že počúvanie je dôležitejšie ako rozprávanie. Veď načo by nám potom bolo dvojité uší a jeden jazyk? Pokiaľ sa človek sám so sebou nerozpráva, tak väčšinou pri rozhovore s druhými ľuďmi chce, aby ho počúvali.

Počúvanie druhého človeka je prejavom slušnosti. Kto nedokáže chvíľu počúvať, alebo skáče do reči, alebo demonštratívne ukazuje ako trpí, keď musí počúvať, je egoista zamilovaný do svojich slov. Možno si neuvedomuje skutočnosť, že kto nevie počúvať, nevie ani rozprávať. Alebo kto ako počúva, tak aj jeho počúvajú. Ak chceme, aby nás ľudia počúvali, mali by sme aj my im splniť podobnú túžbu.

Kto rád počúva druhých ľudí, ten je duchovne mladý a túži po nových poznatkoch. Zaiste, že nie všetci ľudia, ale predsa je ich dosť, majú veľmi bohatý duchovný a intelektuálny život. Oni keď prehovorí, sú pre druhých obohatením. Keď ich radi počúvame, tak študujeme na tej najlepšej a „najlacnejšej“ univerzite.

Počúvanie nie je vždy príjemné. Môže byť aj utrpením. Je to vtedy, keď niekto nevie plynule rozprávať, keď nevie, čo chce povedať, keď jeho slová sú vulgárne a ironizujúce, keď často opakuje to, čo už povedal, alebo keď rozpráva neznesiteľne dlho. V takýchto prípadoch sa stávame na chvíľu aj „zajatcami“ chorého monológu. Vyslobodíme sa z neho tak, že slušne povieme: prepáčte, rád by som sa chcel tiež k tejto veci vyjadriť.

Ak sa vrátíme domov z nejakej spoločnosti, môžeme sa v tichosti zamyslieť nad kvalitou našej komunikácie. Či sme ľuďom nespôsobovali problémy tým, že sme dlho rozprávali. Možno nás museli zo slušnosti počúvať, lebo máme nejaké postavenie. Či v našej prítomnosti mali možnosť aj druhí rozprávať. A napokon, či sme dokázali úprimne počúvať aj iných a či to bolo pre nás obohacujúce.

Marián Šuráb

*„... tak si dnes vyvoľte, komu chcete slúžiť...“
„Aj my chceme slúžiť Pánovi, lebo on je náš Boh!“*

Joz24.15.18

Vzbudzujem si v sebe živú vieru, opäť sa stretám s tebou, Pane. Aj v dnešný večer chceš ku mne hovoriť. Som rád, že v túto chvíľu sa môžem stretnúť s tebou. I v mojom každodennom, unáhlenom živote som rád, že mám teraz aspoň chvíľu čas, čas premýšľať, čas počúvať aj rozprávať sa s tebou.

Viem, Pane, i v túto chvíľu budeš ku mne hovoriť. Pomôž mi, prosím, otvoriť si srdce tak, aby nebolo zatvrdnuté, ale aby som vedel počúvať tvoj hlas.

Prihováraš sa mi vo svojom slove: „Kladiem dnes pred teba život i smrť, dobro i zlo, šťastie i nešťastie, lásku i sebecko, požehnanie i kliatbu.

A ty si vyvoľ z toho, čo chceš.

Ale vedz, ak si vyvolíš Božie prikázania, budeš si voliť život.

Ak však opustiš svojho Boha, budeš si voliť smrť.“

Zopakujem si vo svojom srdci tieto Božie slová.

Boh mi hovorí:

„Dnes kladiem pred teba život i smrť, dobro i zlo, šťastie i nešťastie, lásku i sebecko, požehnanie i kliatbu.

Ak si vyvolíš Božie prikázania, budeš si voliť život.

Ak sa však odvrátiš od svojho Boha, budeš si voliť smrť.

A tak si vyvoľ, čo chceš.“

Počúvam vo svojom vnútri.

Čo tieto slová vyvolávajú vo mne?

Ktoré z týchto slov sa ma dotklo?

Zopakujem si ho v tichosti...

Pane, vždy sa chcem rozhodovať pre to, čo je dobré, čo je správne, čo je láskou, čo je šťastím.

A predsa sa bojím.

Bojím sa neraz seba samého, bojím sa, Pane, svojho sebecka, sebecka, ktoré kazí môj zrak i moje poznanie. Bojím sa, že si budem voliť to, čo vedie k smrti, a nie to, čo vedie k životu.

Čo mám robiť, Pane?

Pán Ježiš mi hovorí:

„Neboj sa!

Prečo sa bojíš? Ešte mi stále neveríš? Dôverujem ti. Nenechám ťa samého. Pošlem ti svojho Ducha. Dávam ti svoje slovo, ono je slovo života a má moc urobiť ťa múdrom v živote.“

Volám:

Pane, posilni moju vieru. Naplň ma svojím Duchom. Hovor, Pane, ku mne. Nenechávaj ma samého. Chcem sa správne rozhodovať a chcem správne žiť. Chcem žiť s tebou, Pane.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane...“ meditácie

Popolcová streda a Veľký piatok

Fašiangy boli toho roku nezvyčajne krátke. Spôsobilo to na jednej strane predĺženie Vianočného obdobia až do 13. januára (Nedeľa Pánovho krstu) a na druhej strane skorý dátum Veľkej noci, kvôli ktorému sa Popolcová streda posunula už na 6. február. A práve Popolcovou stredou sa v liturgii začína Pôstne obdobie.

Niektorí ľudia sa mylne domnievajú, že Pôstne obdobie je ohraničené Popolcovou stredou a Veľkým piatom. No nie je to tak. Popolcová streda je naozaj jeho prvým dňom, ale Veľký piatok doň už nezaraďujeme. Ten je totiž súčasťou tzv. Veľkonočného trojdňa. To však nie je jediná vec, v ktorej sa tieto dva dni líšia.

Podme však najskôr k tomu, čo majú spoločné: Popolcová streda a Veľký piatok sú dňami zdržiavania sa mäsitých pokrmov a pôstu. To znamená toľko, že všetci katolíci po dovŕšení štrnásteho roku života sú v tieto dva dni viazaní nejesť mäso, a navyše, všetci medzi osemnástym a šesťdesiatym rokom života sme viazaní zachovávať ešte aj pôst.

Z toho jasne vyplýva, že pôst a zdržiavanie sa mäsa nie je to isté. Pôst môže mať rozličné podoby a môže byť vyjadrený rôznymi formami sebazaprenia. Zdržiavanie sa mäsa je len jednou z nich. Navyše, vo všetky ostatné piatky roka nejedenie mäsa nie je vôbec záväzne a môžu ho nahradiť skutky nábožnosti, lásky k blížnemu, či zrieknutie sa iných pôžitkov. Predpísané a tým pádom i takto zvlášť zdôraznené, je teda len dvakrát v roku.

Prejdime však k podsiate týchto dvoch dní a k tomu, v čom sa od seba líšia, teda aký je medzi nimi vlastne rozdiel.

Popolcová streda je definovaná ako deň pokánia v celej Cirkvi. Cirkev nás na začiatku Pôstneho obdobia slovami Krista. „Kajajte sa a verte evanjeliu“ (Mt 1, 15) vyzýva na pokánie. Uveriť evanjeliu znamená prijať radosnú zvesť o spásu. Pokánie (kajanie sa) je zasa nevyhnutnou podmienkou na jej dosiahnutie (porov. Sk 11, 18). Na začiatku štyridsiatich dní pôstu sme teda pozvaní uznať svoju hriešnosť a poprosiť Boha o odpustenie toho, v čom sme sa vzdialili od jeho Lásky.

Veľký piatok je naproti tomu slávením Pánovho utrpenia a smrti. Je to každoročná spomienka na deň, keď sme boli vykúpení, na deň, keď bol obetovaný Kristus, náš veľkonočný Baránok. Cirkev v tento deň rozjíma o umučení a smrti Krista, svojho Ženícha, a osobitným spôsobom si uctieva svätý kríž. Takto, pripomínajúc si svoje zrodenie z Kristovho prebodnutého boku, prosí o spásu sveta.

Vidíme teda, že kým Popolcová streda obracia našu pozornosť do nášho vnútra a pozýva nás uvedomiť si svoju hriešnosť a pomínelnosť (...prach si a na prach sa obrátiš), Veľký piatok Pánovho umučenia a smrti je slávnostnou pripomienkou na nepochybne najdôležitejšiu a najvýznamnejšiu udalosť v dejinách spásy, a dovolím si napísať, že aj v dejinách ľudstva. Obracia našu pozornosť nie na naše hriechy, ale na Božieho Syna, ktorý pre naše hriechy zomrel, aby sme my mali večný život.

Nech nám je nadchádzajúce pôstne obdobie požehnaním, aby sme v spolupráci s Božím Duchom dokázali rozpoznať naše chyby a nedostatky. Nech si pri pohľade na ukrižovanú Lásku uvedomíme svoju malosť a hriešnosť. A nech svojim vlastným zriekaním sa robíme ľuďmi okolo seba šťastnejšími.

„Blumentál“ Radoslav Šaškovič, diakon

September 1914. Len čo sa začala vojna v Európe, Veľká Británia okamžite mobilizovala svoje oddiely. Mladí muži boli pripravení pripojiť sa k aliancii a nastúpiť na bojiská 1. svetovej vojny.

Vojak Tom Hughes nechal doma milovanú manželku Alžbetu a malú dcérku Emíliu. Musel zaujať miesto vo frontovej línii a zabíjať, alebo byť zabitý.

Keď sa jeho loď plavila anglickým kanálom smerom k Francúzsku, myslel na Alžbetu a Emíliu. Uvidí ich ešte niekedy? Zrazu dostal nápad - napíše list, stočí ho, vloží do fľaše a hodí do peniacej sa vody. Azda ho prúd prinesie jeho rodine a on im ešte raz bude môcť povedať, ako veľmi ich má rád.

„9. september 1914,“ písal. „Drahá manželka, tento list píšem na lodi, stočím ho a... som zvedavý, či ho dostanete... Tebe, moje malé zlatko, posielam bozk. Na obálku dopísal: „Odošlite láskavo tento list a získate požehnanie biedneho britského vojaka, ktorý je na ceste na front...“ Tom Hughes.

O dvanásť dní neskôr Tom Hughes zomrel. Bol to jeho prvý deň vo francúzskych zákopoch. Jeho telo nikdy nenašli, no „vodnú poštu“ áno. V roku 1999.

Keď rybár Steve Gowan 27. 3. 1999 našiel fľašu, myslel si, že sú to nejaké noviny. Príbeh sa onedlho objavil v londýnskych novinách. Jeden z Tomových príbuzných oznámil, že jeho manželka Alžbeta zomrela v roku 1979, no dcéra Emília, ktorá má už 86 rokov, žije na Novom Zélande.

Novozélandská poštová služba sa postarala o to, aby táto oneskorená, no určite nie bezvýznamná zásielka bola doručená. Emília svojho otca nepoznala, nemala po ňom nijakú pamiatku a nikdy nad otcovým hrobom nestála. Teraz však našla vo fľaši list s nádherným vyznaním lásky svojho otca.

Ani my sme nášho nebeského Otca nikdy nevideli, a predsa nám prostredníctvom Golgoty poslal mocné posolstvo. Aj keď sa nám možno zdá, že to už bolo dávno, jeho posolstvo sa nestratilo a stále sa nám prihovára jednoduchými slovami lásky:

„Milujem vás.“

Život bez lásky nestojí za nič. Ale zmysel života je naplnený tam, kde je láska.

D. Bonhoeffer

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku